



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
34 Гж 1038/2021
07.07.2021. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судије Стојанке Вујошевић, председника већа и судија Оливере Јовановић и Јадранке Митровски, чланова већа, у правној ствари тужиље А.А. из Н., ул. ... бр. ..., коју заступа Сања Цветановић адвокат из Ниша, против тужене Б.Б. из Н., ул. ... бр....., коју заступа пуномоћник Дарко Николић адвокат из Ниша, ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући по жалби тужиље, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 23 П бр. 2949/2020 од 24.12.2020. године, на седници већа, одржаној дана 07.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиље А.А. из Н. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу 23 П бр. 2949/2020 од 24.12.2020. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је ништав и без правне важности уговор о поклону II Ов. бр. 1483/93, оверен од стране Општинског суда у Нишу, дана 01.03.01993. године, закључен између сада пок. В.В., бив. из Н., као поклонодавца и тужене Б.Б. из Н., као поклонопримца, те да ће се заоставштина иза сада пок. В.В. расправити по тестаменту, који је сачинио дана 30.07.2010. године, а који је проглашен пред судом дана 14.06.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је правни претходник странака, сада пок. Г.Г., била власник 1/2

стана у Н., у ул. ... бр. ..., на ... спрату, површине 47,73 мкв, по основу брачне тековине са сада пок. Г.Г. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 58.350,00 динара.

Против наведене пресуде, тужиља је изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у целости, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев тужиље.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао:

Жалба тужиље А.А. из Н. је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст.2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, а материјално право је правилно примењено, о чему овај суд води рачуна по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља А.А. из Н. и тужена Б.Б. из Н. су рођене сестре, од оца, сада пок. Г.Г., бив. из Н. и мајке, сада пок. В.В., бив. из Н. Стан у Н., у ул. ... бр. ..., на ... спрату, површине 47,73 мкв, који је предмет спора, стечен је у брачној заједници сада пок. родитеља странака, тако што је од стране њих откупљен дана 04.02.1993. године, а претходно је почев од 1964. године коришћен по основу станарског права и исти се, у јавним књигама, након откупа водио на сада пок. Г.Г. Странке су са родитељима живеле у предметном стану почев од 1964. године све до 1982. године, када се тужиља удала и прешла да живи код мужа, док је тужена остала да живи са родитељима у том стану све до њихове смрти. Након удаје тужиље, дошло је до поремећаја односа између ње и оца, сада пок. Г.Г., тако да они нису говорили све до 2006. године, када се пок. Г.Г. повредио и када је тужиља почела да га посећује. Дана 15.02.1993. године, сада пок. Г.Г. закључио је уговор о поклону предметног стана са туженом Б.Б., који је оверен пред Општинским судом у Нишу под II Ов. бр. 1483/93 дана 01.03.1993. године. Тужена се, на основу истог уговора, укњижила као власник стана 2017. године. Мајка странка, сада пок. В.В., преминула је дана 12.03.2008.

године, док је сада пок. Г.Г. преминуо дана 07.04.2016. године. Неколико година пре своје смрти, дана 30.07.2010. године, сада пок. Г.Г. је сачинио својеручни тестамент, којим је располагао својом имовином за случај смрти, а тестаментом је обухваћен и предметни стан. Тестамент је проглашен пред Основним судом у Нишу дана 14.06.2016. године. Током трајања оставинске расправе иза смрти сада пок. Г.Г., тужилца је оспорила важност уговора о поклону, те је упућена на парницу да утврђује његову ништавост, што је и учинила. С друге стране, тужена је оспорила важност тестаamenta, али по налогу суда није покренула парницу за утврђивање ништавости истог.

Првостепени суд је на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, правилно закључио да је тужбени захтев тужилце неоснован, па је правилном применом материјалног права из одредби чл. 12. и чл. 103. Закона о облигационим односима, као и чл.325. ст.1. Закона о браку и породичним односима („Сл. гл. СРС“ 22/80, 24/84 – др.закон и 11/88, „Сл. гл. РС“ бр.22/93,25/93 – испр., 35/94, 46/95 – др. закон и 29/01), одлучио као у изреци побијане пресуде и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 12. ЗОО је прописано да су у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа стране дужне да се придржавају начела савесности и поштења, док је одредбом чл.103. ст.1. прописано да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Одредбом чл. 32. ст.1 Закона о браку и породичним односима, који је важио у време откупа предметног стана и закључења уговора о поклону, прописано је да имовина коју су брачни другови стекли радом у току брачне заједнице јесте њихова заједничка имовина. Према одредби чл.325. ст.1. истог закона брачни другови могу уговорити да управљање и располагање целокупном заједничком имовином или њеним деловима, врши један од њих.

Сходно цитираним законским одредбама правилно је првостепени суд

закључио да стан у Н., у ул. ... бр. ..., на ... спрату, површине 47,73 мкв представља брачну тековину пок. Г.Г. и пок. В.В., јер је стечен у брачној заједници, тако што су оба супружника учествовала у откупу истог. У складу са одредбом чл. 8. ЗПП, правилно је и потпуно првостепени суд утврдио све чињенице релевантне за одлучивање о тужбеном захтеву и супротно жалбеним наводима тужиље правилно закључио да је мајка странака, сада пок. В.В., имала сазнање да је између сада пок. Г.Г., као поклонодавца и тужене Б.Б., као поклонопримца, дана 01.03.01993. године, закључен уговор о поклону. Наиме, правилно је првостепени суд нашао, да су пок. Г.Г., пок. В.В. и тужена Б.Б. живели у складној породичној заједници у предметном стану почев од 1964. године, па све до смрти пок. В.В. 2008. године, као и да су исти, у предметном стану, живели заједно и у периоду од петнаест година након закључења предметног уговора.

Према параграфу 567. Српског грађанског законика, који се примењује на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године, прописано је да поклонодавац може опозвати поклон ако након учињеног поклона тако осиромаша да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу, наносећи штету његовом животу, делу, части и нарушавајући његову слободу и имање.

У смислу цитиране законске одредбе, тужиља током поступка није предложила доказе, на основу којих би се утврдило да су пок. Г.Г. или пок. В.В. у периоду, након закључења Уговора, евентуално предузимали било какве радње у правцу оспоравања предметног уговора односно опозива истог. Такође, у изјави датој у својству сведока, Д.Д., кума странака, потврдила је да јој је пок. В.В. рекла да су она и пок. Г.Г. поклонили стан ћерки, овде туженој Б.Б., како би решили њено стамбено питање, из чега произлази да је пок. В.В. знала за закључење уговора о поклону предметног стана, чиме је дала прећутну сагласност за закључење истог, без обзира на то што се на уговору о поклону не налази и њен потпис.

У складу с наведеним, правилан је закључак првостепеног суда да је пок. Г.Г., закључењем уговора о поклону, поступао у складу са принципом савесности и

поштења, у смислу одредбе чл. 12. ЗОО, као и да је постојала сагласност пок. В.В. за располагање предметним станом, те да исти није ништав у смислу одредбе чл. 103. ЗОО. Стога су и неосновани жалбени наводи тужиље којима се тврди супротно.

С обзиром да Апелациони суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, своју одлуку није детаљно образлагао, већ је на основу члана 396. став 1. и 2. Закона о парничном поступку ценио само битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом чл. 153 и 154. ЗПП, а дате разлоге прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, овај суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе чл. 390. и одредбе чл. 401.ст.1.тач.2. Закона о парничном поступку.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ дана 07.07.2021. године, 34 Гж 1038/2021

**Записничар-судијски помоћник,
Игор Младеновић**

**Председник већа -судија,
Стојанка Вујошевић**

**Судија известилац
Оливера Јовановић**